

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 554/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED] zastúpeného advokátkou Mgr. Lenkou Rolníkovou, Bottova 20, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 Tos 4/2016 z 9. marca 2016 a uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3 Nt 95/2015 z 3. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 303,16 € (slovom tristotri eur a šestnásť centov) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Lenky Rolníkovej, Bottova 20, Trenčín, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 4/2016 z 9. marca 2016 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Nt 95/2015 z 3. decembra 2015 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti, k nej priložených príloh, ako aj z jej doplnenia z 20. októbra 2016 ustanovenou právnou zástupkyňou vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný vinným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 T 87/2012 z 3. októbra 2012 zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 23 To 134/2012 z 3. decembra 2012 zamietnuté ako nedôvodné. Následne sťažovateľ využil zákonnú možnosť a podal dovolanie, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol uznesením sp. zn. 2 Tdo 73/2013 zo 14. januára 2014 vzhľadom na to, že nebol splnený dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. Dňa 28. augusta 2015 podal sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania z dôvodu okresným súdom nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu, v dôsledku čoho

bolo rozhodnuté o jeho vine a treste. Návrh na obnovu konania okresný súd uznesením zamietol, pretože nezistil podmienky na povolenie obnovy konania. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol pre nedôvodnosť.

5. Sťažovateľ namieta, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru. Sťažovateľ dospel k uvedenému záveru na základe toho, že v pôvodnom konaní sa vyskytli rozpory vo výpovediach poškodenej, resp. svedkov, či nejednoznačnom určení zranení znalcom, všeobecné súdy pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania odmietli vykonať výsluch svedka, ktorého navrhol sťažovateľ ako novú skutočnosť, pričom tomuto svedkovi mala poškodená výslovne uviesť, že v inkriminovaný okamih vypadla z okna. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie zásady in dubio pro reo, keďže z dosiaľ vykonaných dôkazov nebolo jednoznačne preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedený v obžalobe. Návrh na povolenie obnovy konania bol podľa sťažovateľa zamietnutý predčasne, čím mu bola postupom všeobecných súdov odňatá možnosť konať pred súdom a právo na prístup k súdu. Po doplnení svojej sťažnosti podaním z 2. decembra 2016 sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 17 ods. 2 ústavy, pretože podľa jeho názoru bol predmetný článok porušený v pôvodnom konaní, pričom k náprave nedošlo ani pri rozhodovaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

6. Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 4/2016 z 9. marca 2016 a uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Nt 95/2015 z 3. decembra 2015. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a aby zaviazal krajský súd a okresný súd spoločne a nerozdielne na náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu; b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby; c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo

pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú, d) vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu, e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Nt 95/2015 z 3. decembra 2015

10. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd uznesením sp. zn. 3 Nt 95/2015 z 3. decembra 2015, ktorým zamietol jeho návrh na obnovu konania, porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru.

11. Ak sťažovateľ má alebo v minulosti sa mal možnosť domáhať ochrany svojich označených práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jeho sťažnosti. V danom prípade sa sťažovateľ mal možnosť obrátiť sťažnosťou podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku v spojení s § 402 ods. 3 Trestného poriadku, proti napadnutému uzneseniu okresného súdu na príslušný krajský súd, čo v danom prípade aj využil a o jeho sťažnosti rozhodol krajský súd. Nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1 a čl. 127a ods. 1) a ústavný súd ho nemôže prekonať postupom podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa vzťahuje len na neprípustnosť sťažnosti spočívajúcu v nevyužití iných ako súdnych prostriedkov ochrany označených sťažovateľových práv.

12. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh, konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a práv

podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Nt 95/2015 z 3. decembra 2015, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci odmietol.

II. B

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 4/2016 z 9. marca 2016

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

14. Sťažovateľ svojou v podstate totožnou argumentáciou spochybňuje aj uznesenie krajského súdu, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, pretože je nedôvodná, a tým mal porušiť jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru, keďže ho považoval za predčasné z dôvodu, že ani nedovolil vykonať dôkaz, ktorý sťažovateľ navrhol ako novú skutočnosť.

15. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie

sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak samotným rozhodovaním alebo v konaniach, ktoré im predchádzali, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd, pokiaľ ide o veci patriace do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nie je ani súčasťou sústavy všeobecných súdov, ktorú završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

16. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým uznesením krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu a sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

17. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru uznesením krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc krajského súdu. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa sú zlučiteľné s označeným článkami ústavy a dohovoru.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tos 4/2016 z 9. marca 2016 dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú,

náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. V odôvodnení krajský súd (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa) uviedol:

«... obnova konania (§ 393 a nasl. Tr. por.) je mimoriadnym opravným prostriedkom, účelom ktorého je náprava právoplatného rozhodnutia, ktoré vychádza zo súdom zistených skutkových okolností, ktoré skutkové okolnosti zrejme nie sú správne, pretože dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy v pôvodnom konaní neznáme a tieto nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k iným skutkovým zisteniam súdu. Keďže správne zistenie skutkového stavu veci je prvoradým predpokladom na správnu aplikáciu právnych predpisov, tento mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na nápravu súdnych rozhodnutí, v ktorých bol správne zistený skutkový stav veci, avšak malo dôjsť k nesprávnemu výkladu právnych noriem hmotného práva, prípadne k porušeniu procesných právnych noriem, na ktorú nápravu slúži iný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie (§ 368 ods. 1 a nasl. Tr. por.).

... pri posudzovaní podmienok obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku súd hodnotí návrh na obnovu konania z dvoch hľadísk. Prvým hľadiskom je to, či ide o skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme. Druhým hľadiskom je to, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi predtým mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie. Riešenie tejto druhej otázky prichádza do úvahy až po kladnej odpovedi na prvú otázku.

Z hľadiska posúdenia v návrhu na obnovu konania uvedených skutočností alebo dôkazov je rozhodné, že musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli súdu skôr, teda v pôvodnom konaní, neznáme, neboli predmetom dokazovania, ani neboli v tom čase v spise obsiahnuté. Otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k inému rozhodnutiu, nemožno riešiť bez hodnotenia dôkazného významu novotvrdenej skutočnosti alebo novonavrhovaného dôkazu. Toto hodnotenie sa však nevzťahuje priamo na skutok, ktorý bol predmetom pôvodného konania, alebo na osobu páchatela, ale vzťahuje sa na doteraz vykonané dôkazy a doterajšie zistenia skutkového stavu veci. Z uvedeného, podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe, teda vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy konania súd nemôže, teda nemá právomoc preskúmavať vecnú správnosť rozsudku a zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými

okolnosťami a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahov spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (vid' napr. R 35/1988, R 6/1997).

S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, na obsah ktorého týmto krajský súd odkazuje, obsahuje všeobecné právne závery, ktoré sú v úplnom súlade s vyššie uvedenými, súdnou praxou ustálenými právnymi závermi. Okresný súd v súlade s týmito právnymi závermi správne dospel k záveru, že v návrhu odsúdeného na obnovu konania sú uvádzané skutočnosti, ktoré mali byť v pôvodnom konaní vyhodnotené nesprávne. Správne pritom okresný súd poukázal na znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č.2/2012, z ktorého vyplynulo, že zranenia, ktoré utrpela poškodená [REDAKOVANÉ] v čase od 18.00 hod. do 3.00 hod. dňa 9.12.2011 sú takého charakteru, že môžu vzniknúť aj pri páde zvyšky, avšak pri takomto zranení bývajú pridružené i iné poranenia. Pre prípad, že by poškodená vypadla z okna na 2. poschodí, predpokladom poranenia krčnej chrbtice je intenzívny kontakt hlavy s tvrdou podložkou, na ktorú by poškodená dopadla, pričom by s vysokou pravdepodobnosťou vznikla na hlave tržnozmliaždená rana, alebo aspoň výrazné ložisko zmliaždenia so zakrvácaním, čo by sa pri CT vyšetrení objavilo ako krvný výron mäkkých častí. Okresný súd správne poukázal na to, že takýto nález popísaný u poškodenej nebol, preto sa znalec nedomnieval, že zranenia poškodenej boli spôsobené pádom z okna. Rovnako je vecne správny záver okresného súdu vo vzťahu k navrhovanej skutočnosti odsúdeným, že ani sama poškodená nevie kto jej spôsobil zranenia, nakoľko zo znaleckého posudku KEÚ PZ v Bratislave č.PPZ-KEU-BA-EXP-2011/16907 je preukázané, že osobu od ktorej pochádza bukálny výter označenú ako poškodená [REDAKOVANÉ], nie je možné vylúčiť ako pôvodcu časti zmiešaného biologického materiálu zaisteného na vecných stopách č. 15 (ľavej a pravej rukavici zn. KATSUDO Červenej farby) a č. 16 (ľavej a pravej rukavici zn. KATSUDO modrej farby).

Pokiaľ odsúdený vo svojej sťažnosti uvádza [REDAKOVANÉ] v Trenčíne ako osobu, ktorá má potvrdiť, že samotná poškodená sa pred ním vyjadrila, že svoje zranenia si spôsobila sama pádom z okna a nie údajným úmyselným bitím päťami jeho

osobou, krajský súd uvádza, že z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn.8T/87/2012 zo dňa 3.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.23To/134/2012 zo dňa 3.12.2012 jednoznačne vyplýva, že z výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], z prednesených znaleckých posudkov znalcami v spojení s listinnými dôkazmi bolo preukázané, že sa skutok stal a že ho spáchal odsúdený [REDAKOVANÉ]. Verzia odsúdeného [REDAKOVANÉ], ktorou sa bránil už v pôvodnom konaní, že poškodená vypadla z okna a tým si spôsobila zranenia bola vyvrátená, pričom odsúdený bol usvedčený, že ju bil boxerskými rukavicami, čo vyplývalo zo znaleckého posudku ohľadne zranení v podobe zmliaždenia pľúc a krvných výronov. Znalci totižto konštatovali, že po údere do hrudníka nastane paradoxne pohyb pľúc proti smeru pôsobiaceho násillia, čím narazia na hrudnú stenu, kde sila pôsobí nielen tangenciálne, ale má aj tlakovú zložku. Zlomenina krčných stavcov podľa znalcov síce mohla vzniknúť pádom na hlavu, no chýba tu podstatný sprievodný znak, a to poranenie na temene hlavy, resp. výrony, ktoré CT neodhalilo a ktoré by u poškodenej museli byť. Naopak podľa záverov znalcov mohli vzniknúť pôsobením padajúceho bremena na vztýčenú hlavu, teda aj údermi boxerskou rukavicou zvrchu na hlavu, a to hlavne pri intoxikácii poškodenej. Teda vina odsúdeného bola preukázaná nielen výpoveďou poškodenej, ale výpoveďami ďalších svedkov, pričom verzia odsúdeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bola vyvrátená v pôvodnom konaní výpoveďami uvedených svedkov, no najmä znaleckým skúmaním. Navyše táto osoba nebola priamym svedkom inkriminovanej udalosti. Krajský súd dospel k záveru, že výpoveď [REDAKOVANÉ] v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už známymi v pôvodnom konaní by nemohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie.»

19. Predmetné rozhodnutie krajského súdu aj v spojení s uznesením okresného súdu, s ktorým sa krajský súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti

napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa v rozsahu, v ktorom sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) a také rozhodnutie možno považovať za ústavne konformné. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

21. Ústavný súd na základe už uvedeného dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov právneho zastupovania sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom advokátkou Mgr. Lenkou Rolníkovou, Bottova 20, Trenčín. Vzhľadom na skutočnosť, že k právnemu zastupovaniu došlo na základe rozhodnutia ústavného súdu, ústavný súd považoval za potrebné ustanovenej advokátke priznať úhradu za úkony právnej služby, ktoré pri zastupovaní sťažovateľa vykonala. Ústavný súd pri priznaní úhrady trov právneho zastúpenia vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2016. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, doplnenie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 143 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 8,58 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 303,16 €. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je Kancelária ústavného súdu povinná zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok).

23. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho návrhom na zrušenie označeného uznesenia krajského súdu a uznesenia okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2016